

โฆทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนเมษายน ๒๕๕๓

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง

๘๖ พรรษา

เรื่อง สขาสังขัตสสะ สามัคคี

วันพฤหัสบดีที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๖

ก็โฆทนาทุกคนที่มาร่วมฟังเทศน์ฟังธรรม

การที่เราจะได้เอาบุญกุศลจากการฟังเทศน์ฟังธรรมก็คือเอาความรู้ที่นั่นแหละ ความรู้ในธรรมที่เราเข้าใจแล้วในธรรมที่ได้ยินได้ฟังมาแล้ว แล้วก็มาอุทิศให้แก่ในหลวงพระภูมิพลอดุลยเดชมหาราชพร้อมพระราชินีด้วยไม่ต้องชี้เหนี่ยวหากพระองค์มีความสุขความเจริญแล้วก็ให้มีผลานิสงส์แก่ทุกคนเนี่ยที่อาตมาเขียนไว้อันเชษฐมัทธิตุทธิมัทธิตุทธิเดชมหันตฤทธิมหันตเดชนันตฤทธิอนันตเดชตลอดกาลฤทธิตลอดกาลเดชอภิมหาศาลฤทธิอภิมหาศาลเดชอภิมหาอสงไขยฤทธิอภิมหาอสงไขยเดชอภิมหาพุทธันดรนิรันดรฤทธิทิพยเดชทิพยเนี่ยปกป้องคุ้มครองรักษาให้พระองค์นั้นมีความสุขสำราญทุกเมื่อ

เนี่ยอาตมาเขียนไปอย่างนี้ก็เพื่อให้คุ้มครองป้องกันสรรพโรคาชาติชราพยาธิ มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส

อุปายาสาติสรรพโรคาอนัตตาติ

แล้วก็ขอให้คนที่มีส่วนในการมาฟังเทศน์ฟังธรรมเนี่ยหายจากโรคภัยไข้เจ็บทุกคน แล้วให้ทุกคนนั้นมีจิตใจซื่อสัตย์ซื่อตรง

รู้จักสามัคคีตามที่ในหลวงท่านบอกนั้นแหละ

แต่ความจริงท่านเอาพูดก็ไม่ผิดพระพุทธโฆวาทพระพุทธเจ้าสอนว่า

สขาสังขัตสสะ

*สามัคคี*เนี่ยความพร้อมเพรียงของหมู่ให้มีความสุขเป็นนัยยะอันเดียวกันแต่ว่าท่านพูดภาษาไทยแต่เป็นภาษาบาลีแค่นั้น

แสดงว่าในหลวงท่านมีความรู้แตกฉานในธรรมในบาลีอยู่บ้างคนๆไม่ใช่ว่าจะมาเหมือนคนที่เห็นหน้าหรือผู้ปกครองประเทศชาติพระพุทธศาสนาหรือเป็นใหญ่เป็นโตทุกคนต้องมีความรู้ความสามารถ

ถ้าไม่มีความรู้ความสามารถแล้วจะปกครองประชาชนหรือครอบครัวทุกคนเนี่ยให้มีความสุขความเจริญได้อย่างไร? ทุกคนต้องมีสติปัญญา

สติก็คือการระลึกถึงหน้าที่ ปัญญาก็ต้องรู้ต้องเข้าใจเหตุผลทุกเรื่อง

มีปัญหาเฉพาะหน้าใดๆเราก็ต้องใช้ปัญญานั้นแหละ

ชื่อว่าปัญญาๆแต่ตัวปัญญาที่แท้จริงก็คือเหตุผลที่ถูกต้องเราทำเหตุผลที่ถูกต้องๆแก้วกฤติได้นั้นแหละเขาเรียกจนชำนาญจึงเรียกว่าปัญญาญาณความรู้

ไม่นั้นก็ได้อินแต่คำว่าปัญญาๆแต่ก็ไม่ว่าปัญญาถ้าในความรู้สึกของโยมว่าปัญญาคืออะไร? โยมก็ไม่ว่าอีก ถ้าแจกยาหรือแบ่งปัน

ปัญญาคือแจกยาให้โยมๆก็จะรู้นั้นแหละมันมีอยู่หลายนัยยะเพราะฉะนั้นเราต้องเข้าใจธรรมชาติของพระพุทธเจ้ามีหลายนัยยะมีร้อยนัยพันนัยมีความรู้สึกนึกคิดที่แตกต่างจากความรู้สึกนึกคิดของชนทั่วโลก

ไม่เหมือนใครไม่มีใครเหมือน

ทุกศาสนาที่สอนนั้นนะสอนได้อย่างมากแค่นี้ไปเป็นพรหมเท่านั้นเองเขาสอนได้แค่นี้จ้งทุกขังแต่ไม่ถึงอนัตตาความว่างเพราะฉะนั้น

แล้วก็สูงอย่างมากก็ได้แค่อภิญญา๕

สมาบัติ๘เนี่ยถือว่าสูงสุดของลัทธินอกศาสนาแล้วก็ไปยึดติดกันว่าดีว่าเด่นแต่พระพุทธเจ้าเห็นว่าไม่ใช่ทางพ้นทุกข์เพราะการเข้าฌานออกฌานเนี่ยต้องมีความประคับประคองจิตให้ตั้งอยู่ในญาณในฌานคือเพ่งญาณเพ่งแปลว่าฌานรู้แปลว่าญาณ

ทั้งเพ่งฌานรู้ญาณเนี่ยมันต้องอยู่ด้วยกันเมื่อเราเห็นว่าทั้งญาณทั้งฌานนี้อยู่ด้วยกันแล้วเราก็จะเห็นความเปลี่ยนแปลงของญาณของฌานถ้าเราจะมาเอามรรคเอาผลเราก็ต้องเพ่งรู้เพ่งละ

เพ่งรู้ก็คือเรารู้แล้วก็ต้องละไม่ยึดติดนั้นนะคือเรารู้ญาณรู้ฌานแล้วก็ไม่ยึดติดในญาณในฌานนั้นเราก็ไม่เป็นทุกข์เพราะญาณเพราะฌานเพราะการที่ต้องฌานต้องอาศัยรูปเป็นบาทต้องอาศัยเพ่งรูป เพ่งเสียง เพ่งกลิ่น เพ่งรส เพ่งโผฏฐัพพะสัมผัส

เพ่งธรรมารมณอันใดอันหนึ่งให้ติดตาติดใจ

เขาเรียกว่าสมาธินิमितหรืออุคคหนิमितแล้วก็ขยายใหญ่ด้วยความชำนาญเขาเรียกปฏิบัติภาคนิमितทั้งญาณทั้งฌาน

มันก็ไม่เที่ยงเพราะมันยังเป็นนิमितเป็นอุคคหนิमितเป็นปฏิบัติภาคนิमितแล้วก็นิमितทั้งหมดนะฟุ้งซ่านขยายใหญ่เขาเรียกญาณหรือฌานก็ฟ้าเหมือนกับนักเรียนเขาเล่นกีฬาทั้งหลายนั้นนะเขาจึงเรียกฌานกีฬาญาณกีฬาคือต้องทำความเข้าใจในการพิจารณาการเข้าการออกอีกทุกอย่างไม่จริงยั่งยืนพระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ละญาณละฌานเหมือนพระองค์เป็นพระโพธิสัตว์เป็นโยคีหรือฤาษีเหาะเหินเดินอากาศได้ด้วยสำเร็จอภิญญา๕สมาบัติ๘เนี่ยแต่ยังไม่ได้โสดาบัน

มาเกิดมาเป็นในชาติปัจจุบันพระองค์ไปเรียนจากอาฬารดาบสกาลามโค

ตร ได้สมบัติ๗ เรียนต่อจากอุทกดาบสรามบุตรได้อีกหนึ่งมาเป็น๘
จึงเรียกว่าสมบัติ๘

แล้วอาจารย์ทั้งสองท่านก็ตั้งให้พระพุทธเจ้านั้นมีฐานะเสมอกับท่านทั้งสององค์นั้นแหละแต่พระองค์ก็เห็นว่าไม่ใช่ทางตรัสรู้พระองค์ทิ้งเลย เพราะฉะนั้นโยมทั้งหลายอย่าไปยึดติดญาณติดฌานอะไรอย่าไปเชื่อเลย แล้วก็ที่อาตมาไม่ให้เชื่อมีเหตุผลอะไร?

มีเหตุผลว่าคนก่อนที่จะไปบวชหรือปฏิบัตินั้นเป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมฉ้อโกง หรือไม่มีความจริงใจมาก่อนหลอกลวงมาก่อนมักจะถูกฏาณหลอกลวง หลอกแล้วก็เดียวเราก็จะโดนหลอกด้วยเพราะฉะนั้นห้ามไม่ให้ไปเชื่อทั้ง ญาณทั้งฌานนะไม่ใช่ของวิเศษสูงสุดบางคนเอาไปใช้เขาเรียกว่ามิจฉา สมาริ สมาริแปลว่าความตั้งใจมั่น มิจฉาสมาริแปลว่าเห็นผิด

เพราะฉะนั้นเราอย่าไปสนใจพวกญาณพวกฌาน

อาตมาผ่านมาหมดแล้วทั้งกสิณนอกทั้งกสิณในทั้งก็มีภูฐาน๔๐กองเนี่ย อาตมาศึกษามาครบถ้วนปฏิบัติมาครบถ้วนทั้งอสุภกัมมัฏฐานอะไรพวกเนี่ยหมดจนกระทั่งเห็นตัวเองมี๔ร่าง ร่างหนึ่งนอนตาย

ร่างหนึ่งกำลังเผาไฟ

ร่างหนึ่งเป็นโครงกระดูกแล้วก็ดูตัวเองย้อนดูตัวเองแล้วก็เห็นว่าร่างกายตัวเองเป็นร่างกายโปร่งใสทะลุไปหมดไม่มีอะไรเป็นของตัวเองเองที่แท้จริงเลยเนี่ยอาตมาฝึกมาทั้งหมดอยู่ป่าช้าป่าชฎ อยู่ทั้งป่าช้า

ป่าช้าก็คือป่าที่เขาเผาศพเผาผืนนั้นแหละไปนอนองค์เดียวนั้นนะ

แล้วก็ป่าชฎก็คือป่าใหญ่ที่เขาเขี้ยวหรือป่ากระเหรียงกระหรั่งอาตมาอยู่ มาหมดแล้ว อาตมาเนี่ยพระป่าตัวจริง

อาตมาไม่ได้อวดแล้วไม่ต้องการติดฤทธิติดเดชอะไรเพราะเป็นสิ่งที่ไม่สมควร

พระพุทธเจ้าไม่ยกย่องเขาเรียกฤทธาปาฏิหาริย์เนี่ยพระองค์ไม่ยกย่องฤทธิปาฏิหาริย์ไม่ยกย่อง *อาเทศนาปาฏิหาริย์*ว่าพวกโยมคิดอะไรกันดักใจ เป็นอัจฉรย์นี้พระองค์ก็ห้าม

พระองค์ยกย่อง *อนุศาสนีปาฏิหาริย์*คือคำสอนเป็นอัจฉรย์คือเรารู้อย่างไรสามารถแนะนำสั่งสอนเขาได้ตามที่เรารู้นั้นแหละแล้วก็ทำให้คนอื่นปฏิบัติได้เนี่ยพระองค์ยกย่อง

เพราะทำให้คนอื่นรู้ตามเห็นตามเข้าใจตามแล้วก็ปฏิบัติได้ด้วยเนี่ยเพราะฉะนั้นเราอย่าไปเชื่อเดี๋ยวนี้เยอะเยาะไปพวกโกหกหลอกลวงเต็มโลกศีลขาดกันก็มากมายทั้งธรรมยุตมหานิกายนั้นเนาะศีลขาดกันมากมายเลยอวดฤทธิอวดเดชแล้วก็สิ่งที่พระองค์ไม่ให้อวดเพราะอะไร?

เพราะว่ามันไม่ใช่ไม่มีตัวตนเอามาอวดได้ยังทั้งญาณทั้งฌานเป็นของไม่มีตัวตนเลยแล้วเอามาอวดได้ยังงัยคนอื่นไม่เห็นเป็นสิ่งที่คาดเดาเอาแล้วก็ไม่จริงจังแล้วก็เสื่อมได้ด้วยเขาเรียกญาณโลกีย์ฌานโลกีย์พวกเนี่ยเสื่อมได้ ถ้าโลกุตตรธรรมไม่มีเสื่อมยีน เดิน นั่ง

นอนก็ว่างเว้นให้หมดอย่าไปใส่ใจ

เพราะอาตมาเนี่ยอยู่ป่าอยู่เขาอยู่องค์เดียวอดบ้างอิมบ้างอาตมาอยู่มาแล้ว รอดตายมาแล้วหลายครั้งด้วยจนวิญญูญาณออกจากร่างไปหลายครั้ง

ไปเห็นนางฟ้านางสวรรค์นี่เห็นมาเยอะแยะเลยมากมายแต่อาตมาก็ใจยังเป็นห่วงศาสนาอยู่เนี่ยจึงได้กลับมาได้เนี่ย

ไม่งั้นพวกโยมไม่ได้เจออาตมาหรือหลายครั้งอยู่ที่นี่จะตายก็หลายครั้ง อาตมาก็ยังไม่ตายสละตายแล้วก็ไม่ตายเยอะแยะเลยเพราะฉะนั้นเราอย่าไปเชื่อถือ เดียวนี้เครื่องรางของขลังอะไรก็อย่าไปเชื่อ

สวดมนต์บนคาถาเนี่ยพระพุทธเจ้าสอน *มโนปฺพพงคมา ธมฺมา,*

มโนเสฏฐา มโนมยา

ทุกอย่างสำเร็จแล้วที่ใจมีใจถึงก่อนมีใจเป็นหัวหน้า

พระองค์ไม่ได้บอกสำเร็จด้วยคาถา

อาตมาเลยเลิกหมดเลยก่อนนี้สวด๗ตำนาน๑๒ตำนานก่อนนี้สวดเป็นชั่วโมงๆเลยโอ้ยอาตมาสวดเยอะอดพระกัณฑ์ไตรปิฎกอะไรต่อมิอะไรมากมาย

มหาสัพพัญญูสูตรอะไรพวกเนี่ยเดี๋ยวนี้เลิกหมดเลยแต่ก็ยังต้องสวดปาฏิโมกข์เพราะเป็นรากเหง้าของพระพุทธศาสนาเนี่ยปาฏิแปลว่าแนวทาง โมกข์ หลุดพ้น

นิฎฐิตังตลอดกาลเลยต้องสวดเป็นนิจต้องทำเป็นนิจเลยให้ว่างเป็นนิจจะได้หลุดพ้นเป็นนิจเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราก็ละเว้น

ไม่ยึดติดใดๆแต่เราทำตามหน้าที่

ถ้าเราอยากจะสวดมนต์ก็สวดพระพุทธคุณ

พระธรรมคุณพระสังฆคุณเนี่ยแล้วถามว่าควรจะสวดตอนไหนจึงจะเหมาะสม? ถ้าเรามีนิวรณ์ธรรม๕อย่างอย่างใดอย่างหนึ่ง

จะเป็นกามฉันทนิวรณ์ พยาบาทนิวรณ์ ถีนมิทธะนิวรณ์

อุทธัจจกุกกุกจะนิวรณ์

วิจิกิจฉานิวรณ์เนี่ยนิวรณ์๕อย่างเนี่ยอย่างใดอย่างหนึ่ง

นั่นแหละเราควรสวดพระพุทธคุณพระธรรมคุณพระสังฆคุณเนี่ยถ้าเราไม่มีเนี่ยกามสุขานิวรณ์ความพอใจรักใคร่ในกามก็ถ้าเราไม่มีก็ไม่ต้องสวด

ด

พยาบาทนิเวศน์ก็คือความอาฆาตแค้นที่เราไม่ชอบใจใครแล้วพยาบาท
ถิ่นมิถนะนิเวศน์คือความง่วงเหงาหาวนอนเนิ่นเนิ่นนะเราสวดแล้วเราก็จะ
ได้เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด

ไม่งั้นมันง่วงเหงาเศร้าซึมหรือวิจิกจิกความลึกลงสยเกิดขึ้นก็ควรสวด
เพราะจะได้ให้เราคิดเท่าไรคิดไม่ออกนั้นเนิ่น

มันเกิดความลึกลงสยก็ควรสวดมนต์

อุทธัจจกุกกัจจะความฟุ้งซ่านรำคาญใจคิดไม่ลงตัวชะที่คิดยังงัยก็คิดไม่
ได้นั้นเนิ่นก็ควรสวดมนต์ให้เปลี่ยนอารมณ์

ย้ายอารมณ์นั้นเนิ่นที่เขาว่าคนจิตตกจิตตก

เขาก็ไม่รู้จิตตกไปอยู่ที่ไหน?จิตที่มันตกไปก็คือตกไปสู่อารมณ์

อารมณ์คืออะไร?อารมณ์คือรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณ์เนี่ยจิตมันตกไป ไปยึดติดในรูปบ้าง เสียงบ้าง กลิ่นบ้าง

รสบ้าง โผฏฐัพพะสัมผัสบ้าง

ธรรมารมณ์บางเนิ่นเนิ่นเขาเรียกอารมณ์คำว่าอารมณ์เนี่ยหมายถึงรวม

ทั้ง ๕ อย่างเลย รูปปารมณ์อารมณ์ก็คือรูป สัททารมณ์อารมณ์คือเสียง

คันธารมณ์อารมณ์คือกลิ่น รสอารมณ์อารมณ์คือรส

โผฏฐัพพารมณ์อารมณ์คือสัมผัส

ธรรมารมณ์คืออารมณ์ที่เกิดจากจิตใจอย่างใดอย่างหนึ่งที่จิตใจเราเนี่ย

ใน ๕ อย่างเนี่ยเขาเรียกธรรมารมณ์เพราะฉะนั้นอัสวะกิเลสก็คืออารมณ์

เหล่านี้มาประทับอยู่ในใจเราที่พระพุทธเจ้าเรียกอัสวะกิเลสที่หมักหมม

มั่งสมมาเป็นอเนกชาติจึงเรียกว่าอัสวะกิเลสคือสังสม

หมักดองเหมือนผักกาดดองเหมือนปลาเค็มอะไรพวกเนี่ย

สิ่งที่ดองๆไว้กินในกายภาคหน้าเนี่ยเป็นอารมณ์แต่อาตมาต้องเรียกว่าเป็น

ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์จะได้เข้ากับคำว่าขยญาณ

ขยญาณก็คือขยะ

ไอ้ขยญาณญาณแปลว่ารู้ไอ้ความรู้ที่ยึดติดทั้งหมดเป็นขยะกองขยะในจิต

จึงเรียกว่าขยะขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์เราก็เทียบภายนอกขยะภายนอก

อกสกรุกเป็นแหล่งเกิดเพาะเชื้อโรคสิ่งที่คนชอบสะอาดไม่เข้าใกล้กลัว

จะติดเชื้อโรคเป็นโรคนั้นโรคนี้นี้ก็เนี่ยขยะแต่ว่าอารมณ์นั้นเป็นมันเป็นขยะ

ที่อยู่ในจิตเรามันพาดวงจิตเราไปข้างภพข้ามชาติตกนรกเป็นเปรตเป็น

อสุรกายเป็นสัตว์เดรัจฉานหรือทำดีก็ไปพรหมไปเป็นเทพเนี่ยมันก็เวียนไป

เวียนมาอยู่แค่นี้ไม่ใช่ยิ่งใหญ่ไม่ใช่ของดีเนี่ยเพราะการเวียนว่ายตาย

เกิดเป็นทุกข์ การเกิดทุกข์ราวเป็นทุกข์รำไป

เนี่ยถ้าโยมไปเคยสวดมนต์แปลแล้วโยมก็จะรู้ว่าเนี่ยอารมณ์เนี่ยก็ไม่มีใคร

รูนะถ้าไปพูดถึงเรื่องบุพเพนิวาสานุสสติญาณญาณระลึกชาติหนหลังไ
 ตมากเนี่ยระลึกกรรมพระองค์ใช้มหาสติก็คือระลึกมากในยามแรกพระองค์
 ได้บุพเพนิวาสานุสสติญาณ

ยามที่สองหมายถึงว่าไกลเที่ยงคืนแล้วก็ได้จุตูปปาตญาณแล้วเนี่ยญาณ
 รูปภูสิตการเกิดของพระองค์เองด้วยการเกิดของมนุษย์สัตว์ทั้งหลายด้วย
 พอถึงปัจฉิมยามยามสุดท้ายใกล้สว่างคือตีห้า๐๕.๓๓นาที่เนี่ยพระองค์
 ได้สัมปชัญญะหรือเรียกว่าอัสวักขยญาณคือทำอารมณ์ให้สิ้นไปหรือท
 ้าอัสวะให้สิ้นไปเพราะฉะนั้นแล้วก็พระองค์ก็มาบัญญัติว่าสติสัมปชัญญ
 ะเป็นธรรมมีอุปการะมากเนี่ยอาตมาตามรู้ถึงรากเหง้าของธรรมที่พระองค์
 แสดงถึงว่าถึงสติสัมปชัญญะเนี่ยอาตมาจึงมาพิจารณาว่าทำไมพระอง
 ค์จึงยกย่องสติสัมปชัญญะสองอย่างนี้เป็นธรรมมีอุปการะมากก็เป็นเพรา
 ะว่าเนี่ยพระองค์ใช้มหาสติระลึกได้บุพเพนิวาสานุสสติญาณ

จุตูปปาตญาณเนี่ยใช้มหาสติพอมมาถึงอัสวักขยญาณคือทำอารมณ์ให้ล
 ้นไปหรือทำอัสวะให้สิ้นไปที่ระลึกมาทั้งสองอย่างนั้นแหละทั้งบุพเพนิวา
 สานุสสติญาณ

จุตูปปาตญาณนั้นแหละที่เป็นขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์สั่งสมมาเป็นอน
 กชาติให้หมดไปสิ้นไปด้วยการที่ทำความใจให้ว่างไป

เรียกว่าสัมปชัญญะทำความรู้ในรู้ของสติให้คือทำสัมปชัญญะรู้จักรู้สติ
 แล้วก็ทำอารมณ์เหล่านี้ให้สิ้นไปหมดไปนั้นเนี่ยพระองค์จึงเรียกว่าอัสวัก
 ขยญาณกวาดขยะทั้งหมดใช้สัมปชัญญะคือรู้ตัว

ยุคนี้สมัยนี้ครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติแต่ไม่ชี้โทษขอ
 งสติให้รู้จึงไม่มีทางบรรลุมรรคผลได้หรอก

พวกที่มาสอนเรื่องสติอะไรต่อมิอะไรเนี่ยยังไปไหนไม่รอดเพราะสติระลึก
 ไปตามสัญญาอุปาทาน

สัญญาในรูปจำในรูปสัญญาแปลว่าความจำได้หมายรู้จำในรูปในเสียงใน
 กลิ่นในรสในโผฏฐัพพะในธรรมารมณ์แล้วก็ยึดถือเอาไปเขาเรียกอุปาท
 านเพราะฉะนั้นสติเป็นต้นเหตุให้เราเนี่ยระลึกไปตามสัญญาอุปาทานจ
 ้ารูปจำเสียงจำกลิ่นจำรสจำโผฏฐัพพะจำธรรมารมณ์แล้วก็ยึดถือเอาไว้
 เป็นรูปดีไม่ดีเสียงดีเสียงไม่ดี กลิ่นดีกลิ่นไม่ดี รสดีรสไม่ดี

โผฏฐัพพะสัมผัสดีไม่ดี

ธรรมารมณ์ดีไม่ดีเนี่ยเพราะสติถ้าเราตัดสติทิ้งเหลือสัมปชัญญะรู้จักรู้สติ
 เนี่ยรับรู้ไม่รับเก็บรับรู้ว่ามีอยู่จริงเพราะตายังดีอยู่หูดีอยู่จมูกดีอยู่ลิ้นดี
 อยู่กายดีอยู่ใจเราดีอยู่เนี่ยเราก็รับรู้ว่ามีสิ่งเหมือนพระพุทธเจ้าพระองค์ตร
 ัสรู้แล้วก็ยังแสดงธรรมโปรดไปอีก

๗ แคว้นพระองค์ทั้งเห็นได้ยินได้ทราบได้รู้สึกแต่ที่ไม่รับเก็บเอาไว้ก็เพราะ
 ะไม่ใช่ของพระองค์สิ่งที่พระองค์เห็นนั้นนะไม่ใช่ของพระองค์เสียงที่ได้ยิน
 นก็ไม่ใช่ของพระองค์รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณไม่ใช่ของพระองค์เพราะฉะนั้นจึงรับรู้ไม่รับเก็บเนี่ยเหมือนกับ
 บเรามองผ่านอะไรต่อมิอะไรก็จ้วงหวัดไปเที่ยงไหนอะไรต่อมิอะไรเนี่ยเรา
 ไปรู้ไปเห็นมาแต่สิ่งที่เราไปรู้ไปเห็นมาเป็นของเราหรือเปล่า?

ไม่ใช่ นั่นนะว่างต่อไปเนี่ยต้องนึกถึงความว่างพระองค์สอนให้เจริญสุญ
 ญตสมาธิมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์เนี่ยว่างทุกวันไม่ใช่ของยากเลย
 สุญญตสมาธิมีอนัตตาความว่างเป็นอารมณ์แล้วเราก็พิจารณาดูยืน เดิน
 นั่ง

นอนเนี่ยก่อนที่เราจะได้นั่ง ได้ยืน ได้เดิน ได้นอนเราก็ต้องดูนะที่นั่นที่นั่นว่าง
 หรือเปล่ามันว่างก็นั่ง ได้ยืนมีที่ยืน ไหมที่ยืนมีก็ยืน ได้ที่เดินว่างไหมว่างก็
 เดินได้ นอนที่นอนว่างหรือเปล่าสกปรกไหม?

ถ้าสะอาดเราก็นอนได้เพราะมันว่างคือว่างจากความสิ่งสกปรกที่เราไม่ต้
 ้องการเราจะนอนพักสบายๆเนี่ยไม่ว่าได้ยินเสียงทุกสิ่งทุกอย่างที่ล้อมร
 อบหมดเรือนร่างว่างเปล่าเนี่ยบ้านก็ร้างเนี่ยบ้านร้างก็คือว่างไม่มีใครอยู่
 เนี่ยบ้านเราก็เราไปเห็นอะไรก็บ้านร้างวัดร้างนั่นนะว่างทั้งนั้นเลยความว่าง
 แต่ว่าคนกลัวกลัวความว่างไม่กล้าไปอยู่

พระพุทธเจ้าสอนให้ไปอยู่ป่าช้าป่าช้าเรือนร่างว่างเปล่าเนี่ยพระองค์สอน
 แล้วจะได้มีโอกาสพิจารณาจิตตัวเองเนี่ยเหมือนกับเราเนี่ยไม่มีอะไรต่อ
 ว่างทำจิตให้ว่างเหมือนกับเรือนร่างว่างเปล่าป่าช้าป่าช้าหรือในสุสาน
 ผีต่างๆพระองค์สอนให้ไปดูคนตายคนที่ยังไม่ได้เผาสมัยก่อนโบราณเขา
 ทิ้งเอาไว้เขาเรียกป่าช้าผีดิบคำว่าป่าช้าผีดิบก็คือผีที่ยังไม่ได้เผาไอ้ผีที่
 เขาเผาเนี่ยเป็นผีสุกเผาไปหมดแล้วเหลือกระดูกแล้วไม่มีใครกลัวไม่มีกลี
 นเหม็นแต่ไอ้ผีดิบนั้นมีทั้งกลิ่นสีทุกอย่างเลยค่อยๆเสื่อมโทรมมีน้ำเลือดน
 ้าหนองไหลนั่นนะแล้วเราก็จะรู้ว่าตัวเราเองนะต้อง *โอบนโยโก*

เข้ามาสู่ตัวเราแล้วเราก็จะมีสภาวะเช่นเดียวกันคือจะต้องเน่าต้องเหม็นเว
 ลายอยู่รักกันปานจะกลืนกินนั่นนะ

ตายแล้วยังกลัวผีอีกเนาะไม่มีใครกลัวกลัวผีจะมาเรียกเนี่ยเห็นมัยความว
 ่างคนคิดปรุงแต่งกันไปเองทั้งนั้น

ด้วยอำนาจสัญญาอุปาทานคิดว่าเป็นพ่อเราแม่เราพี่ป้าตายายเราหรือพี่
 าวพี่เมียพี่ลูกพี่หลานอะไรเนี่ยจริงแล้วความจริงก็ว่างไปแล้ว

แต่เรามีความกลัวคืออุปาทานความยึดถืออยู่เราติดอยู่ถ้าเรารู้แล้วเราเข้า
 ใจแล้วเราทำจิตให้ว่างมันก็อยู่ได้

ถ้าเรากลัวผีมากๆเราก็มานึกว่าก่อนเรามาเกิดเป็นคนเราก็เป็นผีมาก่อน เพราะฉะนั้นผีมาหลอกผีก็ไม่ต้องกลัวเนี่ยอย่างอาตมาอยู่ป่าอยู่เขาหลวง พี่...เสียงเย็นๆยาวๆเนี่ยอาตมาเนี่ยเป็นครึ่งชั่วโมงเลยจนกระทั่งอาตมามี สัมผัสปัญญาธรรมรู้ตัวขึ้นมาว่า

ถ้าเขาขึ้นภูฏานเราได้หรือขึ้นที่ปักเราได้เขาจะมาร้องเรียกเราทำไม?

ให้เสียเวลาเป็นตั้งครึ่งชั่วโมงแค่นั้นจิตว่างเลยไม่สนใจแล้วว่างพิจารณา ธรรมต่อไปเนี่ยอาตมาเนี่ยได้พบได้เห็นได้ยินได้ฟังอยู่ในป่าในเขามียุทธ รูปแบบฝึกกองกอยกกองก็มาร้องให้ฟังเนี่ยอาตมาเนี่ยอาตมาได้พบได้ เห็นได้รู้แต่อาตมาไม่ได้บอกใครพระเถระอะไรก็ได้พูดให้ฟังเพราะลึกลับ ขาบทว่าห้ามภิกษุหลอนภิกษุให้กลัวผีเนี่ยอาตมาจึงไม่พูดเรื่องผีให้ใคร ฟังเพราะกลัวเดียวใครรู้แล้วอยู่ไม่ได้กลัวไปหมดแต่มันก็มีจริงผีมีเวรมีก ธรรมกันเนี่ยผีเปรตอสุรกายมีทั้งนั้นกระทั่งถึงพรหมเทพเทวดาเนี่ยก็มีจริง ยังมาใส่บาตรให้อาตมาฉันที่ด้วยให้โยมรู้ไว้ยังมีผ้าทิพย์วิเศษอีกอย่างอา ตมาเนี่ยเพราะอาตมามีพระบรมสารีริกธาตุแล้วก็นึกในใจว่าเราไม่มีผ้า สมควรที่จะมาห่อพระบรมสารีริกธาตุกวาดไปกวาดไปโพล่พลั่วเห็นผ้าทิ พย์อยู่บนกอไผ่เนี่ยอยู่บนต้นไผ่ต้องเอาไม้กวาดนั้นนะสอยลงมาแว้วแว้วๆ เห็นก็จิตเป็นสุขแล้วเนี่ยอาตมาเนี่ยเจอของจริงไม่ได้มาโกหกพวกโยมเ เพราะฉะนั้นพรหมเทพเทวดามีจริงสวรรค์นรกมีจริงเพราะอาตมาทำได้ เห็นได้พบได้ทราบได้รู้สึกทั้งเสียงเปรตอะไร

เปรตวัดอัมพวันเนี่ยอาตมาไปปักค้ำคินได้ยินเสียงเปรตวัดอัมพวันหลว งพ้อจรัญนั้นนะหวีดรอดไต่ถุนไปแล้วก็หวีดกลับมาอีกสามครั้งอาตมาก็รู้ เนี่ยเปรตอยู่ที่ต้นพิกุลเนี่ยปี๒๕๒๕พอดิเมืองไทยครบ๒๐๐ปีอาตมาได้ไป พักอาตมาได้ยินกับหูเลยรู้อาตมาก็เลยบอกทำไมไม่ไปขอหลวงพ่อละมา ขออาตมาทำไม

อาตมาเป็นพระอาคันตุกะฟังมาฟังเดินธุดงค์มาเนี่ยเพราะฉะนั้นอาตมา เนี่ยได้พบของจริงหมดนะแล้วก็เฉยๆไม่ค่อยได้เล่าให้ใครฟังเพราะว่ารู้อา ตมาสวรรค์มีจริงนรกมีจริงเปรตอสุรกายมีจริงอาตมาไม่หวั่นไหวเนี่ยแล้วก็ มาเป็นตัวเตือนตัวเองว่าเราอย่าไปเห็นแก่กินแก่นอนถ้าเราไม่ใช่ของเรา กินของสงฆ์ใช้ของสงฆ์ชำระเสียหยาอะไรเนี่ยตายแล้วเป็นเปรตหมดพวก นี้อาตมาเนี่ยมาสอนตัวเองทำให้ระมัดระวังแม่อาบัติทุกกฎก็ไม่ให้เกิดไ ม่ให้มีอาตมาเนี่ยรักษาธรรมวินัยเข้มงวดกวาดขันมากอยู่คนเดียวก็ไม่ให้ มีเพราะเป็นอาบัติแล้วไม่สามารถทำคืนไม่มีภิกษุทำคืนอาบัติถ้าตายเดีย วก็ต้องเป็นไปตามกรรมเหมือนกับพระภิกษุสมัยพระกัสสปะสัมมาสัมพุทธ เจ้าเนี่ยเจริญสมาธิอยู่ถึง๒๐๐๐๐ปีลงเรือแล้วไปจับสำหร่ายให้เคลื่อนที่เ

ปีนอาบัติทุกกฎเวลาจะตายก็เหมือนสาหร่ายพันคอเพราะไม่มีภิกษุทำคืนอาบัติเนี่ยเพราะอาตมาได้อ่านพระไตรปิฎกแล้วอาตมารู้อาตมาระมัดระวังไอ้ที่พวกคฤโศมใหญ่ที่อยู่ป่าอยู่เขาไม่มีอะไรกินไปตัดใบไม้มากินมาฉันท์เนี่ยผิดทั้งนั้นแหละเพราะฉะนั้นโยมอย่าไปเชื่อเลยเนี่ยอาตมาเนี่ยของจริงไอ้ที่เขาว่าล้างบาตรฉันท์ก็ความจริงอยู่ก็ไม่มีน้ำไม่มีอะไรเนี่ยน้ำปัสสาวะยังต้องดื่มเลยเอาออกมาแล้วก็เอาเข้าไปอีกให้โยมรู้ไว้เถอะความทุกข์ยากลำบากอาตมาเนี่ยผ่านมานักหนาสาโหดแต่ก็รอดตายมาได้ไม่งั้นโยมไม่ได้มาเจออาตมาหรอกเพราะฉะนั้นพวกเองเที่ยวไปหัวเราะเยาะเย้ยอะไรเนี่ยยังไม่รู้จักพระอาจารย์พระอาจารย์เนี่ยไม่เคยอวดตัวเนี่ยไม่ปรารถนาชื่อเสียงใครไม่ต้องการไปยุ่งอะไรกับใครเลยอาตมาเนี่ยอยู่เงียบๆองค์เดียว

เนี่ยโยมลองถามพระคุณเนี่ยแม้อยู่ที่นี้อาตมาฉันท์แล้วก็กลับกุฎแล้วอาตมาไม่สนใจใครอาตมาไปเขียนธรรมะพิจารณาธรรมของอาตมาเนี่ยอาตมาเนี่ยไม่คลุกคลีตีโมงกับใครเสียเวลาของอาตมา

แต่อาตมามีความสามารถไม่เหมือนใครเนี่ยเหมือนอย่างกับที่โยมเห็นๆนั้นแหละรวดเร็วไหมไม่ต้องมีหัวหมบายศรีอะไรอีก

เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้มันมีจริงอยู่ในโลกแต่เราไม่ควรยึดติดไม่ควรกลัวกลัวตัวเองต้องไปตกนรกเป็นเปรตเป็นอสุรกายเนี่ยควรกลัวให้มากเพราะถ้าเราหลงไปสร้างกรรมทำบาปแล้วเราก็จะเกิดทุกข์มีโทษที่ใครๆก็ช่วยเราไม่ได้เราต้องช่วยตัวเองเหมือนพระพุทธเจ้าว่า *อตต หิตโต โน นาโถ* ตนเป็นที่พึ่งของตนเหมือนพระองค์สอนให้ไปอยู่ป่าเขาป่าช้าป่าชฎอะไรเนี่ยต้องช่วยตัวเองไม่มีใคร

อาตมาบิณฑบาตรทุกวันฝนตกแดดออกอาตมาก็สั่งโยมตื่นเขาเอาไว้ว่าวันไหนไม่เห็นอาตมาลงมาไม่มีไม่ได้ลงมาบิณฑบาตรไม่ตายก็ป่วยหนักอาตมาบอกไว้แค่นั้นถ้าฝนตกฟ้าผ่าเปรี้ยงปร้างอาตมาก็ลงมาบิณฑบาตรประจำไม่เคยขาดกิจวัตรเนี่ยต้องเลี้ยงชีพด้วยลำแข้งด้วยปลีแข้งของตัวเองเนี่ยเพราะฉะนั้นอาตมาไม่เหมือนพระทั่วไปทุกวันนี้ขนาดอาตมาป่วยยังหัวปักไปบิณฑบาตรเลยเอาขึ้นรถไปเดี๋ยวนี้สบายหน่อยมีหลายโรคโรคอะไรต่อมิอะไรโรคหัวใจต่อความดันเบาหวานเป็นทุกโรคเพราะอาตมาอยู่ป่าอยู่เขาไม่มีหยุกไม่มียาเนี่ยทุกทรมาน

ก่อนเนี่ยไอหรือจามต้องบิบบกะโหลกไว้อย่างเนี่ยสะเทือนราวไปทั้งร่างเลยก็ยังไม่ตายอีกเนี่ยจนกระทั่งวิญญูณาออกจากร่างไปพิจารณาบนสวรรค์วิมานนั้นนะด้วยถ้าเรายังพิจารณาธรรมยังไม่เต็มรอบยังไม่จบเนี่ยยังไปนั่งในวิมานพิจารณาต่อได้อีกเนี่ย

อาตมาได้รู้ได้เห็นมากมายที่โยมไม่รู้เรื่องเพราะฉะนั้นอย่าไปประมาทเห็นพระท่านเฉยๆเราก็อย่าไปกล่าวให้ร้ายป้ายสีอย่าไปหัวเราะเยาะเหยียดยวไปมีเวรมีกรรมโดยไม่รู้อันตรายเพราะความโง่ความเขลาความไม่ฉลาดเพราะยังไม่รู้จักท่านท่านสอนอะไรท่านประพฤติปฏิบัติอะไรเราก็ไม่รู้เพราะท่านไม่ได้มาปฏิบัติให้คนเห็นไอ้พวกที่เดินโชว์ออฟบิณฑบาตรอย่าไปเชื่อมั่นเลยโกหก

พระพุทธเจ้าปรับอาบัติทุกก้าวที่เดินนั้นนะไปโชว์เขานั้นนะไม่ใช่ไม่รักษาธรรมวินัยให้โยมรู้ไว้เถอะเพราะฉะนั้นอย่าไปใส่ใจเลย

เพียงแต่จิตสมาทานธุดงค์เพียงแค่นี้ไปให้เขาเคารพนับถือแค่นี้ก็ผิดเสียแล้ว

ปรับอาบัติทุกที่เดินทุกก้าวเดินเลยเนี่ยให้จำไว้อย่าไปเชื่องมงายสิ่งที่เห็นบางที่เราก็มอง

ไอ้ไม่ใช่ของจริงทั้งที่เห็นเหมือนกันแต่ก็ไม่เหมือนกันแต่ไม่มีถ้าเรารู้พระธรรมวินัยแล้วเราจะรู้จักว่าอันไหนที่พระดีพระไม่ดีพระพุทธเจ้าสอนให้รู้ด้วย เพราะฉะนั้นเราก็ไม่ควรประมาท

ถ้าเราจะทำบุญทำทานเรารู้ว่าพระองค์นี้ไม่ปฏิบัติดีไม่ปฏิบัติชอบตามธรรมวินัย

เราก็คิดถึงพระพุทธเจ้าพระองค์สอนว่าให้ทานเพราะฉะนั้นเราก็ให้ทานตามพระพุทธโอวาท

ทานนั้นก็ให้อานิสงส์มากเพราะเรานึกถึงพระพุทธเจ้าแล้วค่อยให้นึกถึงพระธรรมเจ้าแล้วจึงให้

นึกถึงพระอรหันต์เจ้าแล้วจึงให้เพราะทานเป็นเบื้องต้นแรกเลยเราให้ทานแล้ว

ทานนั้นก็ให้แล้วก็ว่างเนี่ยที่พระองค์สอนทานบารมีอุปบารมีปรมัตถเนี่ยทานเราให้แล้วก็ว่างเพราะว่างไปจากเราแล้วสตาจคหฺมตไปว่างกระเป๋าก็ไปเท่าไรแล้วเราก็กังยังไม่รู้สึกเนี่ย

ศีลละเว้นแล้วก็ว่างเนี่ยพระองค์ให้รักษาศีล

เนกขัมมะอดใจเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่างอีก

ปัญญาารู้เหตุรู้ผลในทานในศีลในเนกขัมมะแล้วเราก็ก็นึกถึง

วิริยะเพียรเพื่อให้มีทานมีศีลมีเนกขัมมะมีปัญญาก็เพื่อว่างเพราะฉะนั้นปัญญาเหตุผลในทานในศีลเรารู้แล้วเราปฏิบัติเพื่ออะไรก็เพื่อว่าง

เพื่อพระนิพพาน นิพพานัง ปรมมัง สุตถฺยงฺตองวํ

เพียรเพียรให้ทานรักษาศีล ประพฤติเนกขัมมะใช้ปัญญาเนี่ยก็เพื่อว่าง

ขั้นติดทนในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาวิริยะก็เพื่อว่าง

สัจจะมีความจริงใจในการให้ทานรักษาศีลประพฤติเนกขัมมะใช้ปัญญา มีความเพียรมีขันติก็เพื่อว่าง เนียทุกอย่างว่างหมด ขันตือดทนก็เพื่อว่าง ขันตินีเียเราทนได้ทุกรูปแบบ

ทนแล้วมันก็ว่างได้ความว่างเพิ่มขึ้นด้วยแล้วก็อุเบกขาด้วยวางเฉยด้วยถ้าเรามีขันติ

ได้กำไรสองอย่างเลยเยอะแยะมากมายเลยที่พระองค์แสดงไว้มากแต่ว่า ไม่มีใครรู้แน่ะสิ่งเหล่านี้ที่อาตมามาพูดมาชี้ให้เห็นก็ไม่ต้องไปมงายอย่างพวกโยมสวดคอกหอยแทบแตกโยมก็ไม่ว่าไม่รู้ไม่รู้ความหมายขันติบารมีอะไรต่อมิอะไรนั้นนะที่เขาสวดกันนั้นนะ

สัจจะบารมีก็คือต้องมีความจริงใจโอ้ความจริงใจตัวเนี่ยเป็นสัจจะแล้วก็ดีวสมาธิเหมือนกับรากเหง้าของสมาธิก็คือตัวสัจจะเนี่ยใครเสียสัจจะแล้วก็ไม่มีสมาธิเพราะเสียศีลด้วยแล้วก็ต้องหานั้นมากหลบหานี้มากหลบเนี่ยฟุ้งซ่านก็เพราะถ้าเรามีสัจจะจริงใจแล้วเราก็ไม่ฟุ้งซ่านเป็นสมาธิ

อธิษฐานคำว่าอธิษฐานก็คือความปรารถนาต้องการจำไว้ให้ดีนะ

ตัวที่แท้จริงขอความปรารถนาคืออธิษฐาน

แนะนำปรารถนาให้มีทานมีศีลมีเนกขัมมะมีปัญญาวิริยะขันติสัจจะอธิษฐาน เมตตาอุเบกขาก็เพื่อความว่าง อธิษฐานก็เพื่อความว่าง

เมตตารักใคร่ก็เมตตารักใคร่ในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาวิริยะขันติสัจจะอธิษฐานเมตตาในเมตตาเนี่ยเพื่อว่างรักแล้วจะได้ว่าง

เนี่ยเป็นรักที่แท้รักที่แท้ไม่มีข้อแม้ทุกประการเนี่ยต้องรักความว่าง

รักในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาวิริยะ

โอ้พวกโง่งมงายทั้งหลายรัก รักยังไม่รู้จักนะความรักคืออะไร?

ยังไม่รู้เลยเนี่ยพวกโยมเนี่ยมีลูกกันเป็นโขยงๆก็ยังไม่รู้จักความรัก

ความรักก็คือความเมตตานั่นแหละความสงสารคือความกรุณา

อาตมาเคยพิจารณาพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า *ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข*

ความทุกข์เกิดจากรักและอาตมาก็มาถามจิตตัวเองว่าแล้วความรักคืออะไร?

มันก็มีตัวรู้อันมาว่าความรักก็คือความเมตตานั่นแหละเขาเอาหลังมาไว้หน้าเอาหน้าไปไว้หลังพระองค์ตรัสไว้ว่าเมตตาความรักใคร่ที่นี้ปัญหาเขา

เกิดถามขึ้นมาว่าความรักคืออะไรเราก็ไม่รู้งั้นเนี่ยเขาเรียกว่าเส้นผมบังภูเขาเป็นแบบนี้มองไม่เห็นเพราะฉะนั้นความรักก็คือความเมตตา

ถ้าเราจะตัดความรักเราก็ต้องตัดเมตตา

เราจะตัดวิภวภูจะสงสารการเวียนว่ายตายเกิดเราก็ต้องตัดกรุณาไม่สงสารใครแล้ว ใครจะมาอ่อนวอนขอร้องอย่างนั้นอย่างนี้ ต้องเลิก

เราจะไปนิพพานแล้วไม่มีเราจะไปเชื่อใครเขาไม่ได้เหมือนพ่อแม่จะตายแล้วบอกแม่อย่าตายเลยพ่ออย่าตายเลยสามีย่าตายเลยภรรยาอย่าตายเลยไปสงสารได้ยังงัยมันจะตายอยู่แล้ว(หัวเราะ)

เนี่ยถ้าเราจะไปนิพพานก็เช่นเดียวกันก็ต้องว่างหมดเลยแล้วเมื่อเรามีเมตตา รักใคร่ในทานในศีลในเนกขัมมะในปัญญาวิริยะขันติสัจจะอธิษฐานเมตตาแล้วเราก็คบถ้วนแล้วเรารักความว่างไว้เต็มใจเลยเป็นรักที่แท้ไม่มีข้อแม้ทุกประการคือรักทานรักศีลรักเนกขัมมะรักปัญญารักวิริยะรักขันติรักสัจจะรักอธิษฐานรักเมตตาแล้วก็รักอุเบกขาว่างเฉยเลยทีนี้

ว่างว่างเฉยไม่มีว่างเฉยหมด

แล้วพระองค์ก็สอนแม่เมตตาให้ตัวเองรักตัวเองให้มากไม่ให้รักคนอื่นให้รู้จักตัวเองก่อนนั้นนะ วิธีแม่เมตตาให้ตัวเองทำยังงัย?

ถ้าถามตัวเราเองเรามีความรักในตาเราไหมในดวงตาเราไหม

ในหูเราไหม ในจมูก ในลิ้น ในรส

ในกายเนี่ยอาการ๓๒แขนขาตาหูเนี่ยเรารักไหมเรารักอย่างไรอย่างไรพร่องก็เมื่อเรารู้จักความรักตัวเองแล้ว

พระพุทธเจ้ายังสอนให้แผ่ไปยังมนุษย์อื่นสัตว์อื่นที่มีตาหูจมูกลิ้นกายใจเมื่อเรามีเมตตาตัวเองแล้วมีเมตตาคนอื่นแล้วเนี่ยเราจะฆ่าเขาไหม?

เนี่ยเรามีความรักตัวเองมีความรักคนอื่นเราจะฆ่าเขาไหม?

ไม่แน่ๆเรามีความรักตัวเองแล้วมีความรักคนอื่นแล้วเราจะขโมยของเขาไหม?

ไม่แน่ๆมีเมตตา รักใคร่ตัวเองแล้วมีเมตตา รักใคร่คนอื่นแล้วเราจะประพฤติดิบดูตรภรรยาสามีเขาไหม?

ไม่แน่ๆเรามีเมตตาตัวเองแล้วมีเมตตาคนอื่นแล้วเราจะหลอกลวงต้มตุ๋นเขาไหม?

ไม่แน่ๆเรามีเมตตาตัวเองแล้วมีเมตตาคนอื่นแล้วเราจะกินเหล้าเมายาจะชักชวนใครกินเหล้าเมายาไหม?

ไม่แน่ๆเนี่ยศีล๕ศีล๘ศีล๑๐ศีล๒๒๓ของเราก็บริสุทธิ์ทำไมจึงบริสุทธิ์?

เพราะเราไม่ได้ทำกรรมเราจึงไม่มีวิบากกรรมเราจึงหลุดพ้นกรรมวิบากกรรมเหล่านั้นด้วยอำนาจเมตตาจึงเรียกว่าเมตตาเจโตวิมุตติหลุดพ้นด้วยอำนาจเมตตาเนี่ยเป็นอย่างนี้

ความสงสารกรุณาพระองค์ก็สอนให้กรุณาตัวเองก่อนสอนให้แผ่ให้สงสารตัวเองให้มากก่อนวิธีสงสารตัวเองทำยังงัย?

ถ้าตาเราบอดหูหนวกเป็นใบ้แขนขาพิการการเราสงสารตัวเองไหม?

เราช่วยตัวเองได้ไหม?ไม่ได้เนี่ยพวกเรารู้จัดว่าเออ!

กรุณาสงสารเป็นอย่างนี้

พระองค์ก็สอนให้แผ่กรุณาไปยังมนุษย์อื่นสัตว์อื่นที่มีตาหูจมูกลิ้นกายใจ
เนี่ยอย่าไปทำให้เขาเป็นคนพิกลพิการและเมื่อเรามีกรุณาสงสารเขาแล้ว
เราจะฆ่าเขาไหม? เราสงสารเขาแล้วฆ่าเขาไม่ลงแน่ๆ

เรามีความกรุณาสงสารแล้วเราจะไปขโมยเขาไหมขโมยของคนพิการดี
ไหม?

สงสารเขาแล้วก็ไม่ขโมยของเขาแน่ๆเรามีกรุณาสงสารตัวเองสงสารคน
อื่นเขาแล้วเราจะประพฤติดิบดีบุตรภรรยาสามีคนอื่นเขาไหม?

ไม่แน่ๆสงสารเขา

เรามีกรุณาสงสารตัวเองสงสารคนอื่นแล้วเราจะหลอกลวงต้มตุ๋นเขาไหม
? ไม่แน่ๆ เราสงสารตัวเองสงสารคนอื่นแล้วเราจะกินเหล้าเมายาไหม?

ไม่แน่ๆเนี่ยศีล๕ศีล๘ศีล๑๐ศีล๒๒๓ของเราก็บริสุทธิ์ทำไมจึงบริสุทธิ์?

เพราะเราไม่ได้ทำกรรมเราจึงไม่มีวิบากกรรมเราจึงหลุดพ้นกรรมวิบากก
กรรมเหล่านั้นด้วยอำนาจกรุณาความสงสารจึงเรียกว่ากรุณาเจโตวิมุตติ
เนี่ยเป็นอย่างนี้ มุทิตาพลอยยินดีก็เหมือนกัน

พระองค์ก็สอนให้มีมุทิตาพลอยยินดีกับตัวเราเองก่อน

ที่เรามีตาดีแล้วก็โฆทนาสาธุกับตาเรานั้นแน่ๆที่เราเห็นดี

หูเราดีก็โฆทนาสาธุกับหูเรา จมูกเราดีก็โฆทนาสาธุกับจมูกเรา

ลิ้นเราดีเราก็โฆทนาสาธุกับลิ้นของเรา นั้นแหละแล้วเราก็โฆทนาสาธุเนี่ย

จิตเราก็โฆทนาสาธุกับกับลิ้นของเรานั้นแหละแล้วเราก็โฆทนาสาธุเนี่ย

แขนขาตาหูเราครบถ้วนมีอาการ

๓๒ครบถ้วนดีเราก็โฆทนาสาธุมีมุทิตาพลอยยินดีกับตัวเองทั้งหมดเลยเนี่ย

เมื่อเรารู้จักมุทิตาโฆทนาสาธุแล้วเราจะได้พระองค์ก็สอนให้แผ่มุทิตาพ
ลอยยินดีไปยังไปยังมนุษย์สัตว์อื่นที่มีตา หู จมูก ลิ้น กาย

ใจเนี่ยเราจะได้ไม่ไปฆ่าเขาเราเมื่อเรามีมุทิตาพลอยยินดีกับเขาแล้วเรา

ก็โฆทนาสาธุกับเขาไม่ฆ่าเขาแน่ๆเขามีชีวิตที่ดีเราก็มุทิตาโฆทนาสาธุเขา

มีทรัพย์สินสมบัติดีเราไม่ลักขโมยของเขาเราก็มุทิตาโฆทนาสาธุ

เขามีบุตรภรรยาสามีที่ดีเราก็มุทิตาโฆทนาสาธุกับเขา

ใครมีคำสัตย์คำจริงไม่หลอกลวงโกหกประพฤติชอบเราก็มีมุทิตาโฆทนา

สาธุกับเขา ใครไม่กินเหล้าเมายาเราก็มีมุทิตาโฆทนาสาธุกับเขา

เนี่ยเรามีมุทิตาพลอยยินดีตัวเองมีมุทิตาพลอยยินดีคนอื่นเนี่ย

เมื่อเราปฏิบัติเรารู้จริงเห็นแจ้งในธรรมคือความหมายของพระพุทธเจ้าแ
ล้วเห็นมัยเราก็เป็นผู้ไม่มีเวรไม่มีกรรมเพราะว่าศีล๕ศีล๘ศีล๑๐ศีล๒๒๓

ของเราก็บริสุทธิ์ทำไมจึงบริสุทธิ์?

เพราะเราไม่ได้ทำกรรมเราจึงไม่มีวิบากกรรมเราจึงเป็นผู้หลุดพ้นกรรมวิ
บากกรรมเหล่านั้นด้วยอำนาจมูทิตาพลอยยินดีจึงเรียกว่ามูทิตาเจโตวิม
ุตติ

อุเบกขาวางเฉยเนี่ยพระองค์ก็สอนให้แผ่ตัวเองก่อนตาที่มันเคยมองวาง
เฉยชะบ้างแล้วมันจะได้ว่างไม่ต้องไปดูรูปก็วางเฉยจากรูป

หูเรามันก็วางเฉยไม่ฟังณะที่เคยฟังนะเราฟังจนเบื่อแล้ววางเฉยไม่ฟังอุ
เบกขาวางเฉย

จมูกได้กลิ่นกลิ่นเรารู้แล้วเราก็กว้างเฉยไม่ไปดมแล้วไม่เอาเรารู้แล้วเพร
าะเราเคยดมมาแล้วรู้แล้ว รสอาหารเปรี้ยว หวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน
ฝาด ขม จืดเรารู้รสมาแล้วเราก็กินชะบ้างวางเฉยไม่กิน

เลยเที่ยงแล้วไม่กินอย่างสมาทานศีล๘เนี่ย

ศีล๕กินได้แต่เรารู้แล้วเราก็กินไม่ยึดติดในรสนั้น

โผฏฐัพพะสัมผัสเราก็กินสัมผัสมาแล้วเย็นร้อนอ่อนแข็งเราก็กินเรื่องนี้เรารู้แล้ว
เราก็กินไม่ต้องไปสัมผัสเราก็กว้างเฉย อุเบกขาวางเฉยไม่ไปสัมผัสอีก

ธรรมารมณเรารู้แล้วสิ่งที่ตาหูจมูกกลิ่นกายใจที่มันไปเห็นรูป เสียง กลิ่น
รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณแล้วเรามาเก็บความพอใจไม่พอใจเนี่ยเรารู้แล้วเราก็กินไม่รับรู้
แล้วก็วางเฉยเมื่อเรามีอุเบกขาวางเฉยภายในได้แล้วเราก็กว้างอุเบกขาภาย
นอกทั้งหมดเลยไม่ไปดูไปเห็นไม่ไปฟังอะไรทั้งหมดแล้วมันก็วางทั้งหมด
วางทั้งภายในวางทั้งภายนอกศีล๕ศีล๘ศีล๑๐ศีล๒๒๗ของเราก็กินวิสุทธิ
ทำไมจึงวิสุทธิ?

เพราะเราไม่ได้ทำกรรมเราจึงไม่มีวิบากกรรมเราจึงเป็นผู้หลุดพ้นกรรมวิ
บากกรรมเหล่านั้นด้วยอำนาจอุเบกขาความวางเฉยจึงเรียกว่าอุเบกขาเจ
โตวิมุตติเนี่ยเป็นอย่างนี้

พระพุทธเจ้าสอนให้วางเฉยหมดเลยให้วางหมดเลยเพื่ออะไร?

เพื่อนิพพานัง ปรมัง

สัญญาต้องวางอย่างยิ่งคือวางทั้งภายในภายนอกนี้เนี่ยแล้วเราก็กินได้ไม่
มีทุกข์วางวางเฉยหมดเนี่ยเพราะฉะนั้นเราควรจะต้องปฏิบัติปฏิบัติกันไม่
ต้องรอให้แก่ให้เจ็บให้ตายแล้วจึงจะมาสนใจธรรมะเนี่ยต้องฝึกตั้งแต่เดี
ยวันนี้ตั้งแต่ตื่นอยู่เนี่ยยังไม่เจ็บยังไม่ป่วยถ้าเจ็บอย่างเดียวเหมือนถูกหนาม
ตำเข็มแทงอะไรเนี่ยเจ็บเดียวเดี๋ยวก็หายแต่พอบอกว่าป่วยต้องใช้เพิ่มคำ
ว่าป่วยเข้าไปด้วย

ป่วยนี้เป็นโรคเรื้อรังเลยรักษามาเป็นวันเป็นเดือนเป็นปีไม่หายเนี่ยเราจะ
เห็นทุกข์เห็นโทษเลยอ้อ!

เกิดแล้วต้องแก่ต้องเจ็บต้องตายต้องมาเจ็บป่วยเต็มวันก็ตายไปแล้ว
แล้วเราไปหลงมันสร้างกรรมทำบาปอยู่ทำไม?

แน่ที่อาตมาก็เทศน์แล้วเทศน์อีกเนียหิริโอดตปปะเกรงกลัวต่อบาปมีความ
ละเอียดมีความเกรงกลัวต่อบาปเนี่ยก็ละเอียดต่อรูปกลัวจะไปทำบาปเพราะ
รูปเนี่ยเห็นมัยรูปนั้นมีความสำคัญเพราะรูปนั้นเป็นสมุทัยเหตุให้เกิดทุก
ข์ได้เสียงก็เหมือนกันได้ยินเสียงแล้วก็ละเอียดต่อเสียงเสียงต่ำเสียงว่าเสียง
งคำสรรเสริญเยินยออะไรพวกเนี่ยแม่แต่คำเสียงบอกคำว่ารัก

ก็เหมือนกันเนี่ยเราต้องรู้จักเมื่อเรารู้แล้วเราก็ก้าวจะไปทำบาปมีหิริความ
ละเอียดโอดตปปะเกรงกลัวต่อบาปกลัวจะไปทำบาปเพราะเสียงนั้น

แล้วเราก็ก้าวได้วางจากเสียงนั้นแหละเราได้กลิ่นแล้วเราก็ก้าวต่อกลิ่น
กลัวจะไปทำบาปเพราะกลิ่นเนี่ยเห็นมัยเดี๋ยวนี้ น้ำอบน้ำปรุงขวดละเป็นพัน
เป็นหมื่นนี้ก็ยังมัยเลยเนี่ยกลัวจะไปทำบาปเพราะกลิ่นเราไม่มีอยากได้ข
โมยของเขาหรือไปฆ่าเขามาเนี่ยเนี่ยพวกเนี่ยอันตรายเนี่ยเสียเงินเสียทอง
เสียข้าวเสียของติดคุกติดตารางนี้เราก็ก้าวได้เข้าใจรู้อันนี้เห็นแจ้งรสก็เหมือน
กันนี้ข้าวปลาอาหารนี้เซลล์ชวนชิมเมื่อเราเคยรู้รสก็แล้วเปรี้ยว

หวาน มัน เค็ม เผ็ด เผื่อน ผาด ขม

จิตเนี่ยเราก็ก้าวต้องมีหิริความละเอียดโอดตปปะเกรงกลัวต่อบาปกลัวจะไปทำ
บาปเพราะรส โผฏฐัพพะสัมผัสเย็น ร้อน อ่อน

แข็งเราก็ก้าวรู้มาแล้วเหมือนจับไฟไฟก็กลัวเรานี้เย็น ร้อน อ่อน แข็ง
หนาวพวกเนี่ยรู้หมดแล้วเราก็ก้าวแล้วเราก็ก้าวละเอียดต่อรสแล้วก็ก้าว
ต่อสัมผัสสัมผัสสัมผัสทุกสิ่งทุกอย่างเนี่ยต้องอาศัยหิริโอดตปปะเกรงกลัวต่อ
บาปเพราะเราก็ก้าวจะไปทำเพราะการสัมผัส

ได้รู้รสก็กลัวต้องมีหิริโอดตปปะละเอียดกลัวจะไปทำบาปเพราะรสมีหิริโ
อดตปปะแล้วก็เกรงกลัวจะไปทำบาปเพราะสัมผัส

เมื่อเรารู้สัมผัสแล้วเราก็ก้าวมาแล้วทั้งดีพอใจและไม่พอใจเนี่ยเป็นธรรมา
รณอยู่เนี่ยเมื่อใจรับรู้รับทราบะรณารมณแล้วก็ก้าวต่อธรรมารมณ
กลัวจะไปทำบาปเพราะธรรมารมณอีกแล้วก็เมื่อเราก็ก้าวแล้วเราก็ก้าวไม่ไป
ก็กว้างแล้วเนี่ยความหมายของพระพุทธเจ้าเป็นนิยานิกรรณนำสัตว์
ให้พ้นทุกข์ได้จริงเพียงคาบาทหนึ่งบาทหนึ่งแค่นี้สามารถไปนิพพาน
ได้แล้วเพื่อวางทั้งหมดเลยที่อาตมาพูดให้โยมฟังเนี่ยเยอะเยอะมากมาย
แม้ขันติโสร็จจะก็เช่นเดียวกัน

ขันติความอดกลั้นอดทนอันเนี่ยสำคัญเลยที่พระองค์แสดงโอวาทปาฏิโม
กข์การไม่ทำบาปทั้งปวงการทำกุศลให้ถึงพร้อม

การชำระจิตของตนให้ขาวรอบเราจะทำอย่างไรจึงจะไม่ทำบาปทั้งปวง
ตาเราเห็นรูปแล้วก็อดกลั้นอดทนไว้แล้วไม่ฆ่าเขาเห็นทรัพย์สินสมบัติเรา
ก็อดกลั้นอดทนไว้ไม่ขโมยเห็นเมียเขาสวยลูกสาวเขาสวยหรือหนุ่มหล่อ
อะไรเนี่ยก็อดกลั้นอดทนไว้สงบเสงี่ยมเอาไว้ไม่ไปยุ่งกับเขาก็ว่าง
แล้วเราก็ไม่ไปทำผิดศีลข้อ ๓

แล้วเราก็อดกลั้นอดทนไว้เนี่ยเราพูดไปเขาต้องเชื่อแน่เขาต้องเชื่อเราเร
าพูดอะไรไปเขาต้องให้เราแน่หลอกหลวงเขาเราก็ไม่ทำขันติเขามีอะไรดี
ๆก็อดกลั้นอดทนไว้ไม่ไปหลอกหลวงต้มตุ๋นเขามันก็ว่างการกินเหล้าเมาย
าไม่ดีเห็นเขากินกันสนุกสนานเฮฮาเราเห็นว่าไม่ถูกต้องพระพุทธเจ้าห้า
มเราก็อดกลั้นอดทนไว้สงบเสงี่ยมเอาไว้แล้วก็ว่างไม่ต้องไปกินเนี่ยการไ
มทำบาปทั้งปวงได้ก็คือต้องมีขันติโสร็จจะคือขันติอดทน

โสร็จจะคือความเจียบสงบอดทนเจียบๆอยู่เฉยๆแล้วมันจะได้ว่างเนี่ยการ
ไม่ทำบาปทั้งปวงได้เราต้องมีขันติโสร็จจะการที่เราจะทำกุศลให้ถึงพร้อม
ก็ต้องมีขันติโสร็จจะนั่นแหละเราไม่ยากทำทานก็อดทนทำทานไปไม่
อยากรักษาศีลก็อดทนรักษาศีลไปไม่ยากประพฤติเนกขัมมะก็อดทนปร
ะพฤติเนกขัมมะไป

ใจไม่มีปัญญาโง่เขลาเราต้องไม่รู้เหตุผลเราต้องอดกลั้นอดทนศึกษาไป
ชี้แจงชี้ครานไม่มีความเพียรก็อดกลั้นอดทนเพียรไปทนอะไรไม่ได้ก็อด
ทนให้ได้ไม่มีสัจจะความจริงใจก็ต้องฝึกหัดตัดนิสัยอดทนให้มีความจริง
ใจให้ได้อดทนให้ได้ทนอะไรไม่ได้ก็ฝึกให้ทนให้ได้ต้องมีความจริงใจ
ในการอดทนคือขันตินั้นแหละไม่มีสัจจะก็อดทนให้มีสัจจะไม่มีอธิษฐานปร
ารถนาเพื่อความพ้นทุกข์ก็ต้องมีขันติอดทนเพื่อให้พ้นทุกข์ให้ได้
ไม่มีเมตตาเพื่อความพ้นทุกข์รักใคร่พระนิพพานก็ต้องมีขันติอดกลั้นอด
ทนรักพระนิพพานรักความว่างอุเบกขาไม่มีวางเฉยไม่ได้ก็วางเฉยฝึกหัด
ไม่ไปดูไม่ฟังไม่สุดดมไม่ลิ้มเลยไม่สัมผัสไม่รับรู้เดี๋ยวมันก็ว่างเพื่อพระนิ
พพานแล้วเนี่ยการทำกุศลให้ถึงพร้อมเนี่ยก็ต้องทำนี้ตามนี้ตามบารมีนั้น
แหละคือต้องอดทนอดทนแล้วมันก็ว่าง

ว่างอย่างเดียวแล้วก็วางเฉยคำว่าว่างวางเฉยก็คือเรารู้แล้วเราก็ว่าง
ว่างที่ใจเราว่างภายในเรารู้อุเบกขาแล้วเราก็วางเฉยภายนอกทั้งหมดเล
ยเนี่ยต้องบริสุทธิ์สะอาดทั้งภายในภายนอกการชำระจิตของตนให้ขาว
รอบจะทำอย่างไรเนี่ยก็คือต้องว่างอย่างเดียวให้จิตเราว่างตลอดกาลนิพพา
นัง ปรมัง

สุขขังก็จึงจะเกิดขึ้นเพราะเมื่อจิตใจเราว่างวางเฉยแล้วไม่มีวิตกวิจารณ์รู
ป ไม่มีวิตกวิจารณ์เสียง ไม่มีวิตกวิจารณ์กลิ่น ไม่มีวิตกวิจารณ์รส

ไม่มีวิตกวิจารณ์ในโผฏฐัพพะสัมผัส

ไม่มีวิตกวิจารณ์ในธรรมารมณสังขารก็ไม่ปรุงแต่งรูป ไม่ปรุงแต่งเสียง

ไม่ปรุงแต่งกลิ่น ไม่ปรุงแต่งรส ไม่ปรุงแต่งโผฏฐัพพะสัมผัส

ไม่ปรุงแต่งธรรมารมณ

ไม่ปรุงแต่งจิตเนี่ยจิตเราว่างแล้วไม่มีวิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งเนี่ยจิตเข้าถึงสูนิพพานัง ปรมมัง สุขังในปัจจุบัน

เขาเรียกนิรามิสสุขที่นี่ถ้าเราว่างจนตายเลยหมดอายุขัยเนี่ยตายแล้วเขาก็เอาไปฝังไปเผาเนี่ยนิพพานัง ปรมมัง สุขุญฺงแล้วจิตเข้าถึงนิพพานัง

ปรมมัง สุขุญฺงหรืออนุปาติเสสนิพพาน

การที่เป็นนิรามิสสุขสุขปัจจุบันนี้เขาเรียกว่าอนุปาติเสสนิพพานณะจำไว้ให้ติดนะเอาตามรู้ทั้งอนุปาติเสสนิพพานหรือนิพพานัง ปรมมัง

สุขังในปัจจุบันแล้วก็รู้ถึงนิพพานัง ปรมมัง

สุขุญฺงเมื่อตายแล้วเนี่ยเข้านิพพานเนี่ยไม่ใช่เอาตามัดันเดานะโยมปฏิบัติตามอาตมาเนี่ยถ้าโยมเอาจริงอาตมาเนี่ยเชื่อมั่นว่าโยมต้องเข้าถึงแน่นอน

เนี่ยไม่มีการโกหกหลอกลวงนี่เป็นพระพุทธโอรสที่แท้จริงถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจแล้วเราก็กไม่ถามใครไม่ถามท่านผู้รู้แล้วไม่ตั้งใจศึกษาเอาจริงเอ

จ้ะเราก็กไม่มีที่พึ่ง ไปตกเป็นทาสของอารมณ์คือค้นหาความอยากในรูป ความอยากในเสียง ความอยากในกลิ่น ความอยากในรส

ความอยากในโผฏฐัพพะสัมผัส

ความอยากในธรรมารมณที่ติดใจเห็นว่าเป็นสุข สุขเพราะรูป

สุขเพราะเสียง สุขเพราะกลิ่น สุขเพราะรส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณเนี่ยสุขแต่เป็นสุขภายนอกไม่ใช่สุขภายในที่แท้จริงแล้วก็เปลี่ยนแปลงมาเป็นทุกข์ได้เมื่อรูปนั้นเปลี่ยนไป เสียงนั้นเปลี่ยนไป

กลิ่นนั้นเปลี่ยนไป รสนั้นเปลี่ยนไป สัมผัสนั้นเปลี่ยนไป

การรับรู้ไม่เหมือนเดิมกายประสาทมันเปลี่ยนเพราะอะไร? เพราะเราแก่ เราเจ็บเราใกล้ตายแล้วมันทุกอย่างเปลี่ยนๆไปตามสภาวะแก่เจ็บตาย

ไอ้สภาวะที่ทำให้แก่เจ็บตายเนี่ยก็เพราะฤดูกาลเนี่ยเดี๋ยวก็ฤดูร้อนฤดูหนาวฤดูฝนเนี่ยทำให้เปลี่ยนทำให้แก่เจ็บตายพระองค์แสดงอนิจจัง ทุกขัง

อนัตตาไว้เพื่ออะไร? เพื่อเตือนพุทธบริษัททออย่าให้อนิจจังไปเร็ว

อย่าให้ทุกข์ไปเร็ว อย่าให้อันตตาไปเร็ว อย่าให้แก่เจ็บตายไปเร็ว

ทำอย่างไรจึงจะให้อนิจจังช้าลง เป็นทุกข์ช้าลง เป็นอันตตาช้าลง

แก่เจ็บตายช้าลง?

เราก็ต้องเป็นคนมีศีลละเว้นไปให้หมดเลยละเว้นแล้วก็ว่างจิตของเราจะได้คงที่ไม่เสื่อมไปเร็วเพราะไม่ได้แบกรับภาระทางใจเนี่ยอย่างน้อยต้องมี

ศีล๕

ถ้าเราไปฆ่าเขาตายต้องอนิจจังไปอย่างรวดเร็วต้องเขาคูกเข้าตารางจากบ้านอันเป็นที่เป็นสุขต้องไปเข้าคุก

ขโมยๆเขารู้ก็อยู่ไม่ได้เขาต้องจับเข้าคุกเข้าตารางอนิจจังไปอย่างรวดเร็ว

ประพฤติผิตบุตรภรรยาสามีเขาก็เหมือนกันต้องอนิจจังไปอย่างรวดเร็วเต็ยวเขาก็มาฆ่าทิ้ง

ใครหลอกลวงต้มตุ๋นลูกหลานฆ่าเขารู้เข้าเขาไม่เอาไว้เขาต้องเก็บเขาต้องหาวิธีเล่นงานแน่นอนก็อนิจจังไปอย่างรวดเร็ว

กินเหล้าเมายาสะเงาะสะแงะไปเดินตามถนนเต็ยวก็เป็รียงตายอย่างรวดเร็วเน็ยอนิจจังอย่างรวดเร็วอนัตตาอย่างรวดเร็ว

ถ้าเรามีศีล๕ก็จะทำให้อนิจจังช้าลง เป็นทุกขช้าลง

แก้เจ็บตายช้าลงเพราะฉะนั้นศีล๕จึงสี่เลนนะ สุคะตัง

ยันตีเราก็ต้องละเว่นหมดเลยทั้งภายในภายนอก

ละเว่นภายนอกคือไม่ยึดติดอะไรก็เหมือนกับเราก่อนที่จะมาบวชนี้ละพอ

แม่พี่น้องบุตรภรรยาถ้ามีบุตรภรรรยาก็ต้องละหมดทรัพย์สินสมบัติอะไรก็ไรนาเลือกสวนอะไรก็ละหมดละเว่นจากเขาแล้วก็ว่าง

มาบวชอยู่ในผ้ากาสาวพัสตร์แล้วก็ต้องว่าง

ว่างจากราคะโลภะโทสะโมหะมานะทิฏฐิอีกเน็ยต้องให้ว่างภายใน

เมื่อเราว่างทั้งภายนอกภายในแล้วเราจะได้อานิสงส์สี่เลนนะ สุคะตัง ยันตี ยิน เดิน นั่ง นอนเป็นสุขเพราะว่าง สี่เลนนะ โภคะสัมปะทา

จะถึงพร้อมด้วยโภคะสมบัติคืออริยทรัพย์

อริยทรัพย์คือศรัทธามีความเชื่อมั่นในตัวเองตายแล้วต้องไปนิพพานแน่นอน สี่เลนนะ นิพพุดัง

ยันตีผู้ที่จะไปสู่พระนิพพานก็ต้องเป็นผู้มีศีลต้องละเว่น *ตัสมา สีสัง*

*วิโสทะเย*ตั้งนั้นทำศีลให้บริสุทธิ์ การที่เราจะทำศีลให้บริสุทธิ์ทำยังงัย?

อย่าขโมยรูปใครเขามาไว้ในใจ ขโมยเสียง ขโมยกลิ่น ขโมยรส

ขโมยสัมผัสของใครมาไว้ในใจเราเน็ยศีลเราจึงจะเป็นศีลวิสุทธิส่วนอริยกันตศีล

ศีลของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์เจ้านึ่ยท่านรับรู้ไม่รับเก็บเน็ยจำไว้ให้ดีเพราะตายังต็ยอยู่ หูต็ยอยู่ จมูกต็ยอยู่ ลิ้นต็ยอยู่ กายต็ยอยู่

ใจต็ยอยู่จึงรับรู้รับทราบแต่สิ่งที่พระองค์รับรู้รับทราบไม่ใช่ของพระองค์เน็ยรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

ธรรมารมณึ่เน็ยไม่ใช่ของพระองค์เลยพระองค์ก็ไม่เก็บเอาไว้ก็ว่างผ่านไป

ปอีกเนี่ยวิมุตติหลุดพ้นว่างหรือวิมุตติก็คือผ่านหรือผ่านไปเลยจำไว้ให้ดี๊
าว!

ใครอยากถามอะไรถามที่นี่เปิดให้ถามเต็มที่เลยไม่ต้องกลัวตอบไม่ได้ด้วย
ยที่นี่จะได้รู้จักอาตมาซะที่ว่าอาตมานี้เป็นพระธรรมดามากๆไม่ได้สนใจ
ใจใต้อะไรกับใครเลยไม่ต้องมาหัวเราะเยาะเย้ยอาตมานี้เลยเวลามีปัญหา
รอบรู้ธรรมะของพระพุทธเจ้าโยมรู้ได้เหมือนอาตมาหรือเปล่ารู้ไม่ได้ระวัง
งให้ตีปรามาสเดี่ยวจะตกนรกหมกไหม....

ชนะชัย เมฆา
ผู้ถอดความและจัดพิมพ์
วันพฤหัสบดีที่ ๓ เมษายน พ.ศ.
๒๕๕๗
เวลา ๑๗.๕๖ น.